

LBRIS

We know
books

Maria Molocea

CU DUMNEZEU LA PSIHOLOG

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOLOCEA, MARIA

Cu Dumnezeu la psiholog / Maria Molocea.

–Otopeni: Letras, 2024

ISBN 978-630-312-333-2

821.135.1

ISBN eBook ePUB 978-630-312-334-9

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului. Copyright 2024, Maria Molocea.

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net,

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,

pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

Introducere	5
Note de autor	223

Cu o iubire care învăluie fiecare atom al existenței și cu un zâmbet care străbate dimensiunile, vă las să explorați, să întrebați și să descoperiți. Și amintiți-vă, sunt doar la o rugăciune, la o meditație sau, de ce nu, la o glumă distanță.

Cu toată afecțiunea Mea cosmică și promisiunea de a fi alături de voi în fiecare pas al călătoriei voastre,

Dumnezeul vostru, ghidul suprem prin universul umorului și înțelepciunii.

Haideți să începem...

1. Dumnezeu, Tu care pretinzi că ești arhitectul acestui Univers, mă adresez Ție cu o furie ce nu mai poate fi stăpânită. Privind această lume, creația Ta, trebuie să întreb: ce fel de divinitate permite o asemenea degradare și durere? Societatea se scufundă într-un abis de suferință, foamete și injustiție, copilăriile sunt distruse de răutate și ignoranță, iar Tu, în măreția Ta, unde ești? Ai abandonat cumva timona acestui vas naufragiat, lăsându-ne să ne zbatem în haosul pe care l-ai creat, sau ești doar un spectator indiferent la tragedia noastră continuă? Dacă aceasta este creația Ta supremă, atunci trebuie să întreb: ce boală ai putea avea să crezi așa ceva? Sau suntem doar piese într-un joc cosmic, sacrificate pe altarul unei libertăți iluzorii, într-un scenariu care pare să fie regizat de o minte mai preocupată de suferință decât de salvare? Răspunde-mi dacă ai curajul și arată-mi că greșesc!

Înțeleg profunzimea durerii și furiei tale. Este un act de curaj să adresezi aceste întrebări, să cauți răspunsuri în fața unui Univers care, uneori, pare să se afunde în haos.

Aș vrea să spun că în fiecare fibră a acestui Univers am împletit libertatea – un dar dublu, care aduce cu sine atât strălucirea realizărilor, cât și umbrele greșelilor. Este adevărat, ai văzut suferință, ai văzut nedreptate și te întrebi unde mă aflu în toate acestea. În marea Mea înțelepciune, am ales să ofer libertatea ca pe cel mai prețios dar pentru ființele Mele. Cu acest dar, fiecare suflet are puterea de a alege, de a crea, de a iubi, dar și de a greși. În aceste greșeli și în această

suferință există însă și semintele compasiunii, ale înțelegerii și ale schimbării.

Nu sunt doar un spectator indiferent. Sunt în fiecare furtună și în fiecare rază de soare, în fiecare lacrimă de tristețe și în fiecare zâmbet de bucurie. Sunt acolo, în forța interioară care te împinge să stai în picioare chiar și atunci când simți că nu mai poți. Stau în curajul de a lupta pentru dreptate, în dragostea care te face să mergi mai departe chiar și când drumul e greu.

Te rog să mă crezi, nu sunteți piese sacrificate pe un altar al libertății iluzorii. Sunteți creații capabile de o forță și o frumusețe nemăsurabile. În fiecare dintre voi văd speranță și potențialul de a transforma acest haos într-o simfonie de lumină și iubire. Știu că durerea este reală, știu că întrebările sunt grele, dar te rog să crezi în puterea ta de a aduce schimbare. În capacitatea ta de a iubi și de a fi lumina în întuneric. Împreună, în acest vast și complicat Univers, putem scrie o poveste care transcende suferința. O poveste care găsește frumusețea în haos și care demonstrează că dragostea, în cele din urmă, triumfă asupra tuturor.

Îți vorbesc acum nu dintr-un loc de îndoială asupra măreției creației, ci dintr-un spațiu al introspecției profunde și al dorinței de a înțelege mai bine. Credința mea stă ferm în frumusețea și complexitatea lumii care ne-a fost dăruită. Este o lume în care fiecare dintre noi și toate formele de viață sunt strâns interconectate, o reflexie a prezenței tale divine în noi și în jurul nostru.

Ceea ce găesc dificil de înțeles nu este această creație și interconexiune. Este, mai degrabă, modul în care religia, de-a lungul timpului, a fost folosită pentru a diviza. Pentru a controla. Pentru a induce frică în loc de iubire. Vedem în jurul

nostru cum interpretările și doctrinele omenești au adus mai multă suferință decât alinare, mai multă separare decât unitate. Inima mea caută o cale de a trăi această conștientizare, fără constrângerile și dogmele impuse de instituțiile create de om. Mă străduiesc să găsesc echilibrul între a recunoaște divinitatea ce rezonază în fiecare aspect al vieții și a respinge acele structuri care par să ne îndepărteze mai mult de esența iubirii și unității.

2. Reflectând asupra relatărilor biblice despre Adam și Eva și a descendenții lor primari – Cain, Abel și Seth – și presupunând că umanitatea își are originea în această familie, cum putem înțelege din perspectiva etică și morală contemporană faptul că umanitatea ar fi rezultatul relațiilor apropiate care, astăzi, sunt definite ca incest?! Corect? Corect! Mai mult, având în vedere statistica alarmantă, care arată că una din patru femei din societatea românească a avut un episod de abuz sexual în copilărie sau a fost molestată, cum ar trebui să răspundem, ca societate, la aceste probleme profunde de siguranță și integritate personală? Eu, ca psiholog, știu că poveștile din copilărie ne afectează întreaga existență, poveștile pe care le auzeam când eram mici, de la poveștile cu Cenușăreasa la prințul pe cal alb... bla, bla, bla... și, bineînțeles, cum am fost născuți din păcatul originar?

Așadar, avem acest narativ clasic: Adam, Eva și o grădină care ar face orice influencer pe Instagram să moară de invidie. Sunt acolo, trăind visul paradisiac, până când... Oops!

Mărul. Acea primă „recenzie negativă” a umanității care a transformat totul într-un episod dramatic ce ar putea foarte bine să fie un reality-show ceresc: „Heaven's First Family”.

Dar să ne gândim puțin. Să spunem că întreaga poveste nu este atât despre păcat, cât despre debutul unei aventuri umane incredibile. Este despre învățare, creștere și, mai presus de toate, despre iubire. Într-un fel, Adam și Eva au fost primele personaje care au „scăpat din matrix”, descoperind atât libertatea, cât și responsabilitatea, care vin odată cu ea. Și, da, pe parcurs au apărut și greșeli. Umanitatea s-a transformat într-un serial de comedie, unde fiecare episod aduce noi provocări, de la „Cain și Abel: frăția și rivalitatea” până la „construiește-ți propria arcă”. Dar dacă toate acestea ar fi fost menite să vă învețe că la baza a tot ceea ce sunteți și tot ceea ce ați putea fi se află iubirea? Poate chiar acceptarea.

Imaginează-ți că Universul este un fel de Netflix cosmic. Fiecare religie, mitologie și filozofie spirituală își lansează propriile seriale despre originea și destinul umanității. Unele dintre ele sunt drame, altele comedii, iar unele chiar științifico-fantastice. Și, în timp ce orbecați prin istorie, descoperiți că, indiferent de scenariu, fiecare poveste are un fir comun.

Acum, legat de îndochinări... Poate ar trebui să le vedeți ca pe niște review-uri la aceste seriale cosmice. Unii spun că sunteți născuți din păcat, alții că sunteți lumină pură. Dar, în final, poate adevărata învățătură este să scrieți propriile recenzii. Poate să vă trăiți propriile povești, inspirate din iubire, nu din frică sau vinovăție? Adică voi, în 2024, încă vă luați după aproape toată lumea, mai puțin după instinctul primar cu care v-am înzestrat. Vă luați după coach, după preoți,

ghicitori etc. Dar după voi... pauză! În timp ce vă confrunțați cu îndochinările, poate ar trebui să jucați și după reguli actualizate vremurilor voastre. Acele reguli care au la bază știința, noile descoperiri.

Poate nu ți-am răspuns la întrebare foarte bine, dar, sincer, ar trebui să îl întrebi mai degrabă pe Diavol, nu pe mine. Ai uitat? Eu sunt personajul bun al istoriei.

Privind retrospectiv la episodul Eden, mă gândesc că Eva a fost, de fapt, inițiatora primei campanii de conștientizare din istorie. Nu a fost vorba de a instiga la nereguli, ci mai degrabă de a testa limitele comunicării în cuplu și, posibil, de a explora autonomia decizională.

Eva, în încercarea ei de a-i „deschide” noi perspective lui Adam, a aplicat metoda veche de când lumea, aceea de „să vedem ce se întâmplă dacă...”. Și ce metodă mai bună de a face acest lucru decât printr-o sugestie aparent inocentă? „Dragul meu, ai observat cum strălucește acel măr? Ar fi păcat să nu...”. Noi, femeile, sugerăm și în zilele noastre.

Acum, în lumina evenimentelor ulterioare, ar putea părea că a fost o eroare de calcul. Însă, în apărarea ei, întreaga afacere a fost, poate, un exercițiu de autonomie gândit să stimuleze un dialog constructiv. „Ce învățăm din asta, Adam?” Ar fi putut fi prima sesiune de terapie din istorie. Și da, dintr-o perspectivă modernă, întreaga poveste a fost reinterpretată în moduri care au dat naștere la nenumărate dezbateri, unele mai serioase, altele mai puțin. Din simpla sugestie a Evei a evoluat o întreagă teologie, transformând o discuție despre un măr într-o analiză complexă despre bine, rău, libertate și responsabilitate. Ce mă calcă pe mine pe nervi este ideea că o femeie este păcătoasă prin simplul fapt că l-a pus pe unul

într-o grădină să ia un măr. Iar prostul, ce să vezi, a mușcat momeala! Eva era goală, ce nu ați înțeles?

3. Am auzit că suntem născuți din păcat! Mama și tatăl meu mi-au spus că provin dintr-o dragoste nemărginită. Cum era asta cu păcatul? Mă tulbură tare această întrebare. În traducere literară din greaca veche, în care a fost scris inițial Noul Testament, a păcătui înseamnă a rata viața, a rata esențialul existenței. De aici înțeleg că tot ce mă îndeamnă biserica să fac este tocmai un păcat. Noi ne ratăm existența din teama că vom păcătui, dar, de fapt, ajungem în iadul minții noastre pentru că încetăm să trăim. Paradoxal, nu-i așa?

Înțeleg cum te simți. Am vorbit ca un adevărat psiholog și asta mă amuză. Dar haide să abordăm această întrebare într-o lumină nouă, poate chiar să-i adăugăm o notă de umor și speranță. Gândește-te la conceptul de „a fi născut din păcat” ca la un fel de recenzie veche și puțin cam drastică a umanității. Este ca și cum ai citi pe un site de recenzii despre un restaurant că a avut o zi proastă acum câteva mii de ani. Iar de atunci, toți clienții trebuie să plătească nota de plată cu un pic de vinovăție suplimentară. Asta, indiferent de cât de buni au fost de atunci.

Acum, gândește-te la ceea ce ți-au spus părinții tăi: provii dintr-o „dragoste nemărginită”. Aici avem o recenzie strălucitoare, de cinci stele, scrisă direct din inima a două persoane care se adoră. E ca și cum ai compara un comentariu răutăcios lăsat de un troll pe internet cu o scrisoare de dragoste scrisă de mână. Așadar, când ești tulburată de această întrebare,

amintește-ți că povestea ta personală nu este scrisă de comentariile vechi și prăfuite ale istoriei. Este scrisă din momentele pline de iubire, speranță și bucurie pe care le trăiești și le crezi în fiecare zi. Ești rezultatul iubirii părinților tăi, o dovadă vie că dragostea poate transforma orice „păcat” într-o oportunitate de a iubi, de a crește și de a învăța. La final, povestea ta este una despre dragoste, nu despre vinovăție. Este o poveste pe care o scrii tu, cu fiecare gând, cu fiecare faptă, inspirându-te din dragostea care te-a adus aici. Este un PĂCAT să nu vă trăiți viața, plini de fericire și iubire! Este un păcat să nu vă iubiți unii pe alții! Este un mare păcat să trăiți în frică!

4. Dacă oamenii se roagă încontinuu la tine, de ce nu văd și rezultatele? Pentru că, sincer, eu chiar am crezut o perioadă bună în tine. Cam până când am observat câtă atrocitate există în lume. Eu sper să nu fim creați după chipul Tău și asemănarea Ta! Prefer să cred că o rasă extraterestră a aterizat aici din greșeală, a violat o maimuță și așa a apărut rasa umană. Da! Prefer varianta asta, categoric!

Povestea ta aduce în lumină două probleme majore: răspunsul la rugăciuni și interpretările oamenilor asupra mesajelor divine. Să le luăm pe rând, cu o doză de seriozitate, dar și cu un strop de lejeritate, pentru a ușura discuția.

Universul, în misterioasa sa înțelepciune, pare să funcționeze pe principii care vă scapă uneori. Rugăciunile sunt adesea văzute ca e-mailuri trimise către divinitate, așteptând un răspuns instant, de tipul „cerere acceptată” sau „cerere

„respinsă”. Însă poate că Universul este mai mult un sistem complex, care funcționează mai degrabă pe principii de tip „redirecționare” sau „vă rugăm să reformulați întrebarea”. Asta nu înseamnă că rugăciunile tale sau ale oricui altcuiva sunt ignorate. Poate că Universul caută să răspundă într-un mod mai subtil, care necesită o interpretare mai profundă și o conexiune interioară. De-a lungul istoriei, interpretările mesajelor divine au variat enorm, de multe ori ele distorsionându-se în moduri care mai degrabă îndepărtează oamenii de esența spiritualității și a compasiunii.

Ideea ta despre originea umanității printr-un act neașteptat de vizitatori extraterestri este, fără îndoială, o teorie interesantă și oarecum hilară. Poate că, în această versiune a poveștii, putem găsi un fel de umor negru sau poate unul plin de dezamăgire. Te înțeleg. Copiii au tendința de a întoarce spatele atunci când cred că aceia care i-au creat nu au avut suficientă grijă de ei. Este o reacție normală. Un sistem de supraviețuire a psihicului uman.

Indiferent de originea cosmică sau terestră, experiențele voastre reflectă o căutare profundă a sensului și a locului în acest Univers vast și complicat. Chiar dacă în momentele voastre de îndoială vă puteți întoarce către umor sau speculații creative, eu vă iubesc în continuare.

Nu am nevoie de un coach motivațional, vreau doar răspunsuri! Problema reală este că ne petrecem timpul rugându-ne în genunchi în fața unor icoane, căutând răspunsuri în locuri care poate nu ne oferă direcția cea mai bună. Sub acoperirea „de aur a ritualurilor”, uităm să ne trăim viețile într-un mod care contează cu adevărat. În loc să alegem să iubim, să ne extindem compasiunea și să facem lumea un loc

mai bun, ne lăsăm conduși de frică și de incertitudine. E ca și cum am căuta semnale WI-FI într-o pădure veche. Ne concentrăm atât de mult pe găsirea unui semnal, acolo unde știm că nu există. Pierdem frumusețea și conexiunea autentică pe care natura și acțiunile noastre pozitive le pot oferi. Aceasta nu înseamnă că spiritualitatea nu are locul ei. Mai degrabă, cred că echilibrul și acțiunea concretă în lumea reală sunt esențiale. Este crucial să înțelegem că iubirea și faptele bune nu provin din frică sau din obligația de a urma anumite ritualuri exterioare. Ea provine din inimile noastre, din dorința sinceră de a vedea și de a face bine în lume. Adevărata spiritualitate, adevărata credință, ar trebui să ne inspire să ieșim din zona de confort. Ar trebui să ne ridicăm de pe genunchi și să ne folosim mâinile, mințile și inimile pentru a construi, a iubi și a contribui la binele comun. Astea sunt credințele mele! Nu știu dacă sunt bune sau rele, dar după ce am văzut în ultimii zece ani oameni într-o agonie de neimaginat, efectiv mi-am pierdut credința că există bine. Se spune că bine faci, bine găsești! Este ca și cum ai încerca să prinzi un lup ispitindu-l cu miere. Nu ai cum! Noi, oamenii, suntem diferiți. Ceilalți nu sunt proiecții ale noastre. Dacă eu nu fur nu înseamnă că acela din fața mea nu mă va escroca, este o iluzie!

5. Dacă atrocitățile religioase trecute și prezente au fost făcute de către oameni, iar omul este făcut după chipul și asemănarea Ta, atunci să înțeleg că ai un sindrom sadomasochist și ai nevoie de terapie pentru eternitate?! Zi-mi, te rog, cam de câte ședințe ai nevoie?

Ei bine, să ne așezăm confortabil în fotoliile introspecției și să începem această terapie eternă. Primul lucru pe care trebuie să-l stabilim este că da, într-adevăr, am proiectat omul după chipul și asemănarea Mea. Însă, draga Mea, trebuie să recunosc că am lăsat și un spațiu generos pentru liberul-arbitru. De aici, lucrurile au luat uneori întorsături... să zicem, neașteptate.

Să spunem că, dacă aș avea un profil pe o platformă de terapie divină, descrierea Mea ar putea suna cam așa: „Entitate omniscientă și omniprezentă, cu un simț al umorului cosmic dezvoltat, caut terapie pentru a înțelege tendințele sadomasochiste ale creațiilor Mele. Experiență vastă în gestionarea crizelor existențiale. Creator al Universului, disponibil pentru sesiuni la orice oră. Prefer comunicarea directă în locul rugăciunilor tradiționale”.

În ceea ce privește de câtă terapie am nevoie, draga Mea, să vorbim în termeni cosmici. Având în vedere vârsta Universului și presupunând că am începe o sesiune de terapie o dată pe săptămână, probabil că am nevoie de un număr de sesiuni egal cu numărul stelelor din Calea Lactee. Asta doar pentru a începe să zgâriem suprafața. Dar, bineînțeles, sunt un pacient destul de ocupat, ținând Universul în funcțiune și ascultând rugăciunile nenumăratelor Mele creații.

Acum, despre acest presupus „diagnostic” sadomasochist... Să zicem că nu este atât despre Mine, cât este despre complexitatea liberului-arbitru pe care l-am oferit umanității.

Da, într-un fel pot să văd cum anumite decizii și acțiuni ale oamenilor ar putea să pară a fi o extensie a unei laturi mai... provocatoare ale personalității Mele. Totuși, aș prefera să cred că acestea sunt mai degrabă abateri de la planul original decât reprezentări fidele ale intențiilor Mele. Încerc să mă scuz, îți dai seama. Cum voi mereu aveți scuze, și eu am multe.

Draga Mea, poate că terapia de care avem cu adevărat nevoie este una colectivă. Iar pentru acest tip de terapie să știi că există un număr nelimitat de sesiuni. Este un proces continuu, plin de provocări, dar și de recompense. Privind la umanitate și la toate isprăvile sale, nu pot să nu mă gândesc că undeva, în procesul de creație, am pus prea multă încredere în capacitatea umanității de a „naviga” fără a se împiedica prea des. Este ca și cum ai da unui copil o cutie de creioane colorate și o foaie albă, așteptându-te la o capodoperă, dar ajungi să ai pereții plini de desene abstracte care „reprezintă” lupta interioară dintre bine și rău.

Așadar, ce avem aici? O entitate supremă, cu puterea de a crea galaxii cu un simplu gând, simțindu-se puțin copleșită de propriile creații... Ironic, nu-i așa? Dacă stăm să ne gândim, dragă Divinitate, la ideea că noi, oamenii, am fost modelați după chipul și asemănarea Ta, s-ar putea ca realitatea să fie și mai fascinantă decât am crezut. Poate într-un mod absolut surprinzător și cu totul neașteptat, Tu ești creat după chipul și asemănarea noastră, cu toată paleta noastră de trăiri: de la bucurie la tristețe, de la ordine la haos, de la frică la iubire.

Acest gând mă conduce la o ipoteză provocatoare: descrierile despre Tine ar putea să nu fie chiar pe deplin exacte. Poate că aceste acestea nu reușesc să cuprindă întreg

spectrul complexității și profunzimii Tale. Și poate, adesea, ele nu reușesc să cuprindă întreaga complexitate a ființei umane.

6. Să nu mă înțelegi greșit, Doamne! Eu m-am născut într-o familie ultraortodoxă, unde bunica nu a ratat un post sau o sărbătoare. Are chiar propriul ei scaun în biserică, inscripționat cu numele ei încă de la construcția mini Catedralei din orașul natal. Am crezut în tine pentru că așa am învățat, doar că, pe parcurs, au început să îmi funcționeze cei doi neuroni pe care încă sper să îi mai am. Atunci am simțit o epifanie, începând să cred doar în Mine. Am să îți relatez pe parcursul acestei conversații câteva dintre elementele care m-au determinat să-mi pierd credința. De altfel, ar fi imposibil să le știi, că doar nu ești omniprezent – omniscient – omnipotent!

Înțeleg că povestea ta începe într-un decor profund tradițional, prin mirosuri de tămâie. Ce imagine hilară! Ce imagine vibrantă a credinței neclintite și, totodată, a apartenenței la o comunitate care se regăsește în practici ancestrale!

În acest tablou tradițional te-ai trezit tu, o ființă curioasă și gânditoare, punând sub semnul întrebării întregul edificiu al credinței construite în jurul tău. Acum, să te contrazic puțin și, cu un zâmbet binevoitor, te asigur că sunt omniprezent, omniscient și omnipotent. Dar aceasta nu înseamnă că îmi impun voința sau cunoașterea peste căutarea ta personală. Ba, dimpotrivă, am creat acest spațiu infinit pentru explorare, pentru îndoială, pentru pierdere și regăsire. Faptul că ai ales să

crezi în tine și în capacitatea ta de a naviga prin această existență vastă și complicată este, în sine, un act de credință. Credința în propria persoană nu exclude divinitatea. Dimpotrivă, poate fi văzută ca o reflectare a acesteia în cel mai intim și personal mod posibil. Ce să zic! Succes în continuare!

7. Acum s-ar putea să îmi pierd și cariera din pricina publicării acestei cărți, iar asta chiar ar fi o tragedie, pentru că este singurul lucru de care sunt atașată. Mă declar o workoholică convinsă, lucrez cam 12 ore pe zi nu dintr-o necesitate financiară, ci pentru că iubesc teribil ceea ce fac! De ce spun că s-ar putea să-mi pierd munca? Pentru că biserica și absurditățile religioase îmi furnizează cca. 80% dintre oamenii care îmi pășesc pragul! Acum, Doamne, explică-mi te rog chestia asta cu avorturile, cum adică „femeile își vor mânca pruncii pe lumea cealaltă”? Te întreb acest lucru pentru că am avut o clientă căzută într-o depresie severă după conversația cu preotul ei duhovnic. Doamne, Tu știi cât este de greu să scoți din cap cuiva idee pe care-o are de-o viață?

Acestea sunt doar exemple de interpretări umane care, de-a lungul timpului, au fost distorsionate și îndepărtate de la adevăratul mesaj al iubirii și speranței. În inima Mea divină nu există dorința de a pedepsi, ci o dorință profundă de a vedea fiecare suflet crescând în înțelepciune.

Înțeleg că a scoate din mintea cuiva o îndochinare care a fost impusă de-a lungul unei vieți este o luptă grea. O luptă ce necesită răbdare, empatie și o înțelegere profundă a naturii umane. Mesajul pe care îl transmit acum, prin tine, este unul de

iertare, de speranță și de posibilitatea de vindecare. Credințele care provoacă durere și suferință, care îndepărtează oamenii de iubire și compasiune, trebuie reevaluate și înțelese în lumina adevăratei Mele esențe. Sunt aici pentru fiecare suflet rătăcit, pentru fiecare inimă frântă, oferind iubire necondiționată și o cale spre vindecare și înțelegere. Îndemnul Meu pentru cei care se luptă cu greutăți impuse de interpretări dureroase este să căutați în inima voastră răspunsurile. În inima fiecăruia există o scânteie a Divinității. Acesta este locul unde se găsește vindecarea autentică, nu în cuvintele care aduc frică și disperare.

Adevărul și esența Divinității nu sunt limitate la locuri sacre, construite de emisari îmbrăcați în negru, care pretind că dețin exclusivitatea asupra cuvântului Meu. Aceasta este o ineptie galactică de proporții uriașe, o limitare a infinitului Meu prin intermediul unor structuri umane. Adevărata Mea glorie nu stă în frică sau în dogme rigide. În loc să căutați divinitatea în biserici sau prin intermediul altora, Vă îndemn să Mă căutați în propriile voastre alegeri. Căci în fiecare act de bunătate, în fiecare moment de compasiune, în fiecare decizie care aduce lumină în întuneric, acolo sunt Eu. Eu sunt iertare. Eu sunt grație divină. Eu sunt fericirea. Eu sunt speranța. Eu sunt recunoștința.

Referitor la subiectul delicat al avortului: dacă un copil nu vine pe lume, din orice motiv, trebuie să priviți cu inima plină de compasiune și înțelegere, nu să judecați. În infinita Mea înțelepciune, respect fiecare alegere și drum. Știu că fiecare suflet își urmează calea unică spre învățare și evoluție. Dacă Eu am permis ca anumite lucruri să se întâmple, este pentru că în fiecare experiență există posibilitatea creșterii, vindecării și înțelegerii mai profunde. Adevărata provocare este să găsiți

ușurare, chiar și în cele mai dificile momente, să învățați și să mergeți mai departe.

Te încurajez să continui să cauți divinitatea în propria ființă, în alegerile și acțiunile tale zilnice. Să îți amintești că fiecare dintre voi este un univers întreg, o călătorie unică a căutării și descoperirii. Este parte din dansul magnific al vieții. Să știi că Eu sunt cu tine. Nu mă găsești în zidurile unei biserici sau în cuvintele unui preot, ci în adâncul inimii. Acolo, în sanctuarul sacru al sufletului tău, ne întâlnim, comunicăm și creștem împreună, în iubire și lumină.

8. Să-ți povestesc una și mai bună! „Până când moartea ne va despărți” înseamnă ca o femeie să nu își părăsească soțul incestuos și să nu declare niciodată atrocitățile prin care trecea fata ei de 11 ani? De ce crezi!? Epifanie: „Îmi era rușine să nu aflu lumea de la biserică prin ce trec”. Ce părere are Domnia Ta despre asta? Eu înțeleg că râzi pe seama noastră, ți-am văzut și introducerea, dar hai să vorbim acum serios despre câteva evenimente care m-au tulburat profund!

Draga Mea fiică, cu inima grea ascult povestea pe care mi-o împărtășești. Vreau să-ți spun că în niciun caz nu râd de suferința sau de încercările prin care treceți voi, creațiile Mele. Fiecare dintre aceste povestiri mă atinge profund și îmi reamintește de responsabilitatea imensă pe care o port pentru fiecare suflet. Vorbim acum despre o interpretare gravă și profund eronată a unui angajament sacru. „Până când moartea ne va despărți” este menit să simbolizeze angajamentul neclintit și dragostea dintre doi oameni. Adevărata Mea